

Бабічев Сергій Ігорович
15 лютого 1993 — 5 січня 2015
Позивний — «Грек»

Сергій Бабічев народився і виріс у смт Сартана, поблизу Маріуполя.

Закінчив місцеву школу №8, а потім у 2011 році він завершив навчання у Маріупольському професійному аграрному ліцеї (ПТУ №141) у Сартані, здобувши фах автослюсаря.

Сергій вів активний спосіб життя, захоплювався футболом та грав за місцеву команду. Він також був пристрасним шанувальником автомобільного та мототранспорту: розбирав, ремонтував і їздив на ньому. У його гаражі завжди було багато друзів, які привозили свої мотоцикли на розборку.

Після навчання Сергій пішов працювати на завод важкого машинобудування «Азовмаш». Однак через рік зрозумів, що ця робота йому не підходить, і вирішив змінити своє життя, спробувавши себе в армії.

Навесні 2012 року його було призвано на строкову військову службу, яку він проходив у 27-ій окремій бригаді столичного з'єднання внутрішніх військ МВС України (нині — НГУ). Після завершення строкової служби він вирішив продовжити військову кар'єру на контрактній основі.

Сергій обіймав посаду інструктора з водіння 1-го відділення взводу спеціальних автомобілів роти матеріально-технічного забезпечення військової частини 3066. Він брав активну участь у проведенні АТО, допомагаючи нашим збройним силам звільняти українські землі. Під час АТО Сергій був у відрядженнях у різних гарячих точках: Мар'їнка, Слов'янськ, а також евакуював наших бійців з оточення на 32-му блокпосту біля міста Щастя. За словами побратимів, завдяки його професійним навичкам усі змогли вибратися живими.

5 січня 2015 року, близько 19:00, Сергій загинув у ДТП на трасі Київ - Довжанський, у селищі Мінківка, поблизу міста Бахмут (Донецька область), під час здійснення ротації в зоні АТО.

Він перебував за кермом мікроавтобуса «Богдан», перевозячи один із взводів резервістів резервного батальйону оперативного призначення імені Героя України генерал-майора С. Кульчицького. За свідченнями тих, хто вижив у цій катастрофі, Сергій, будучи досвідченим водієм, в останні моменти життя зробив усе можливе, щоб уникнути зіткнення та врятувати побратимів.

У Сергія залишилися мати, батько, сестра та кохана дівчина.

Він був душею компанії: життєрадісний, завжди з посмішкою. У нього було багато друзів, і він щиро любив життя. Його життєвим девізом було: "Живи, поки є час — потім його не буде".

Нагороди: Орден «За мужність» III ступеня (посмертно)

Відзнака «За доблесну службу» (посмертно)

Медаль «Захиснику Вітчизни»

Медаль «За жертвність та любов до України» (посмертно)

Пам'ятна медаль «Герой України Генерал-Майор Кульчицький С.П.»

Анна Рижкова

